

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD

17.07.2014. godina
Beograd

Rev. I 907/06

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Milomira Nikolića, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić i Jelene Borovac, članova veća, u parnici tužilaca AA, BB i VV, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog DP GG", čiji je pravni sledbenik DP "DD", čiji je punomoćnik BA advokat, radi isplate naknade, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Srbije u Beogradu Gž.br.4/05 od 8. septembra 2005. godine, u sednici održanoj 5. jula 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Vrhovnog suda Srbije u Beogradu Gž.br.4/05 od 8. septembra 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Kragujevcu P.br.10/03 od 10. septembra 2004. godine, stavom prvim izreke, usvojen je tužbeni zahtev tužilaca pa je obavezana tužena da tužiocima kao solidarnim poveriocima isplati 5.307.120,00 dinara sa pripadajućom zakonskom kamatom počev od 1. januara 2004. godine. Stavom drugim izreke, obavezan je tuženi da tužiocima kao solidarnim poveriocima isplati 377.771,00 dinara na ime troškova parničnog postupka.

Odlučujući o žalbi tuženog, Vrhovni sud Srbije u Beogradu je presudom Gž.br.4/05 od 8. septembra 2005. godine odbio kao neosnovanu žalbu i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv navedene presude Vrhovnog suda Srbije tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Tužioci su podneli odgovor na reviziju.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu ovlašćenja iz čl. 386. ranije važećeg ZPP koji se primenjuje na osnovu odredbe čl. 491. st. 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br.125/04 od 22. novembra 2004. godine koji je stupio na snagu 23. februara 2005. godine) i našao da revizija tuženog nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

U pravnosnažnom okončanom postupku je utvrđeno da su se tužioci nalazi u radnom odnosu kod tuženog, i da su 9. marta 1999. godine obavestili tuženog kao poslodavca o svom pronalasku stvorenom u radnom odnosu pod nazivom "đđ". Tuženi se o tome nije izjasnio, ne postupajući u skladu sa odredbama čl. 102. i čl. 103. Zakona o patentima. Zbog toga su tužioci 3. avgusta 2000. godine podneli nadležnom organu zahtev za priznanje patenta, pa je rešenjem Saveznog organa za poslove odbrane Generalštaba vojske Jugoslavije utvrđeno pravo patenta tužilaca - autora za poverljiv pronalazak iz radnog odnosa pod navedenim nazivom. Ovim rešenjem određeno je da pronalazak mogu da koriste sve jedinice i ustanove Vojske Jugoslavije, preduzeća namenske proizvodnje i druge jedinice i ustanove Vojske Jugoslavije, preduzeća namenska proizvodnje i druga preduzeća u SRJ koja rade za potrebe Vojske Jugoslavije. Tuženi, čija je delatnost iz grupe namenske proizvodnje sporni pronalazak koristi u proizvodnji pod šiframa 108871 i 115377. Tužioci su podneli zahtev tuženom da isplati naknadu po osnovu korišćenja zaštićenog pronalaska u povećanoj dobiti preduzeća, o kome nije odlučeno. Između tužilaca i tuženog nije zaključen poseban ugovor o kriterijumima za utvrđivanje visine naknade sa načinom i vremenom plaćanja. Veštačenjem je utvrđeno da tuženi koristi pronalazak tužilaca, nema obezbeđene podatke za izračunavanje dobiti po jedinicama proizvoda koji predstavljaju zaštićeni pronalazak, tako da je primenom kriterijuma iz uputstva tuženog za primenu Pravilnika o zaštiti pronalazaka i tehničkog unapređenja, kao i propisane metodologije, obračunata visina pripadajuće naknade tužiocima na iznos od 5.307.120,00 dinara u periodu od 9. marta 1999. godine od 31. decembra 2003. godine. Između tužilaca nije sporan obim učešća svakog od njih u stvaranju pronalazaka i deo naknade koja im pojedinačno pripada.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, pravilno je primenjeno materijalno pravo i to odredbe Zakona o zaštiti pronalazaka, tehničkih unapređenja i znakova razlikovanja ("Službeni list SFRJ", br. 34/81, 3/90 i 20/90), kao i Zakon o patentima ("Službeni list SRJ", br. 15/95).

Tužioci su dobili ispravu o patentu izdatu na osnovu čl. 25. i 27. Pravilnika o zaštiti pronalazaka i prihvatanja tehničkih unapređenja i konkretnih predloga i njihovoj primeni u VJ ("Službeni vojni list", br. 29/90) što je u skladu sa Zakonom o patentima i Uredbom o utvrđivanju poverljivih pronalazaka koje se odnose na narodnu odbranu i bezbednost zemlje i o načinu priznanja patenta za takve pronalazke ("Službeni list SFRJ", br. 59/82) i na taj način dobili potvrdu za najviši oblik stvaralaštva. Tužioci su dobili potvrdu za najviši oblik stvaralaca, pa je stoga za donošenje drugačije odluke irelevantno to što su tužioci stvorili novo rešenje u okviru funkcije rada kod tuženog. Tuženi je pasivno legitimisan u ovom sporu, obzirom da je tuženi bio poslodavac tužiocima, da su tužioci autori pronalaska iz radnog odnosa kod tuženog, i da tuženi ekonomski iskorišćava zaštitni pronalazak tužilaca.

Tužilac AA kao v.d. tuženog ovlastio je za zastupanje tuženog, advokata EE a na osnovu čl. 41. i 42. Zakona o preduzećima, pa stoga nisu osnovni navodi revizije tuženog da se tužilac AA u periodu odlučivanja pred prvostepenim sudom nalazio na funkciji direktora tuženog odnosno bio njegov zakonski zastupnik.

Sa napred iznetog, a primenom odredbe čl. 393. ZPP-a Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd